

KEITH JU, ŘEDITEL AHAЕ PRESS, O EXKLUZÍVNÍ KOREJSKÉ VÝSTAVĚ V PRAZE PRÁVU ŘEKL: Ahae pořídil milión snímků jedním oknem

Pavel Urban

■ Hitem letní sezóny NG v Praze – ve Velké dvoraně Veletržního paláce – bude od pátku výstava fotografií vašeho otce Ahae. To je skutečné, nebo umělecké jméno a proč bude při zahájení chybět?

Je to umělecké jméno. Ahae ve starokorejštině znamená „dítě“. Domnívám se, že stále chce být dítětem. Svoji nepřítomnost vysvětluje vždy takto: farmář nemá chodit ke stolu, na který podal jídlo. Tím myslí: reprezentuje mě moje dílo, proč tu mám být já? Pořizuje denně dva až čtyři tisíce snímků, a pokud by cestoval dva tři týdny, ztratil by hodně fotografických příležitostí. Takže zůstává ve své usedlosti, vzdálené asi hodinu od jihokorejské metropole Soulu. Já jsem v Praze fakticky jako kurátor výstavy, ústředí společnosti je v Bedford Hills nedaleko newyorského Manhattanu.

■ Tím se dostáváme k pointě výstavy, která má název Pohled z okna – intimní svědectví o plynutí času. Jak byste ji stručně popsal?

Ahae pořídil všechny snímky přírody – milión za poslední dva roky – pouze jedním oknem studia, v němž ve svém venkovském sídle pracuje. A činí tak od čtyř hodin ráno až do tmy. Chce zachytit, jak bohaté je naše životní prostředí i na malém prostoru. V Koreji máme zejména hodně ptáků a Ahae jich z jednoho okna vyfotografoval až 40 procent. Jedno místo sleduje nepřetržitě i celý den. Tím detailně zaznamenává také změny období.

■ Výstava přicestovala z New Yorku. Kam ještě zamíří?

Přehlídka ve Vanderbilt Hall newyorského Grand Central Terminal byla velmi úspěšná. Tamním ústředním nádražím projde denně 300 tisíc lidí. Samozřejmě ne všichni si výstavu prohlédnou, ale ty, kdo přijdou, to nutí přemýšlet. Kladou si otázku: pokud někdo dokázal pořádit z jednoho okna tolik fascinujících snímků, nemám já podobný poklad před svým domem? A neměl bych se proto o okolí lépe starat?

V září nás čeká Moskva, v říjnu opět New York a příští rok Londýn – tam pořádně malou pře-

Keith Ju před Ahaeovou fotografií nazvanou Volavka popelavá na paulovnici plstnaté.

zentaci už nyní koncem července – a dále Paříž a Stockholm.

■ Kolik exponátů bude v Praze k vidění?

Přivezli jsme jich zhruba 120, ale ve dvoraně jich bude asi sedm desítek. Na obřím projekčním plátně se jich však denně objeví tisícovka. Hlavní vyvěšenou fotografií budou Javory na jaře o rozměru 10x5 metrů. Velikost dalších snímků se liší, několik jich bude formátu 3x5 metrů.

■ Podle tiskových materiálů má Ahae hodně pestré zájmy. Je dokonce i vynálezce. Co převládá?

Můj otec je především podnikatel. Za svého života vytvořil mnoho společností, ale do byznysu vždy promítal svou touhu pečovat o životní prostředí a dbát o lidské zdraví. Od svého mládí byl rovněž velkým umělcem. Maloval, byl sochařem, psal básničky – některé budou v korejštině, angličtině a češtině i na výstavních panelech v NG – a vášnivě se věnoval fotografování. Kvůli podnikání s tím ale musel na 20 až 30 let přestat. Dnes je mu 70 let a k fotografování se vrátil.

Zaujalo mě...

Faris Badwan,
zpěvák a kytarista
britské skupiny The Horrors

Nedávno jsem poprvé koukal na film Eyes Wide Shut od Stanleyho Kubricka a líbil se mi. Bavilo mě sledovat Toma Cruise, je v tom filmu opravdu dobrý. (ŠH)

B. B. King a John Mayall spolu

Už dnes bude česká metropole svědkem pozoruhodného dvojkoncertu, při kterém se na pódiu Kongresového centra v Praze v jeden večer sejdou americký bluesový kytarový král B. B. King a v roli předskokana se představí fenomenální kytarista a zpěvák John Mayall. Podle pořadatelů dnešního koncertu je v předprodeji už jen necelá stovka lístků. (jaš)

Vzniká nové album skupiny R. E. M.

Americký zpěvák, skladatel a textař Michael Stipe pobývá v rodném městě Athens ve státě Georgia a pracuje tam na novém albu své skupiny R. E. M. Informoval o tom prostřednictvím internetových stránek xJane.com. Jeho kapela vydala své poslední album Collapse Into Now v září loňského roku a poté se trochu překvapivě rozhodla, že ho nebudou propagovat na turné. „Můžeme si dopřát luxus, že uděláme to, co chceme,“ řekl k tomu baskytarista formace R. E. M. Mike Mills. (jaš)

Zemřel francouzský choreograf Petit

Ve věku 87 let zemřel v neděli významný francouzský choreograf a tanečník Roland Petit. Podle agentury AFP patřil k vedoucím osobnostem francouzského tance. Zkomponoval více než stovku baletních představení. Francouzský ministr kultury Frédéric Mitterrand označil Petitů za jednoho z největších choreografů 20. století. „Vytvořil dílo nezměrné hodnoty, přičemž spolupracoval s největšími tvůrčími osobnostmi své éry,“ podotkl. (ČTK)

Budoucnost Glastonbury je prý nejistá

Organizátor a tvůrce britského festivalu Glastonbury Michael Eavis vidí budoucnost akce v černých barvách. Pětasedmdesátiletý vlastník Worthy Farm, kde se začala pravidelně konat před jednácti lety, si myslí, že další ročníky jsou ohroženy. Byl na jeho akci letos přišlo 170 tisíc diváků, je přesvědčen, že hudební fanoušci se budou v dalších letech festivalům tohoto typu spíše vyhýbat.

„Za první kvůli ekonomické náročnosti, kterou na ně taková ak-

ce klade, a za druhé proto, že budou mít pocit, že už to všechno viděli a zažili,“ řekl Eavis.

Jeho slova by se letos ale spíše hodila pro festivaly Womad nebo Latitude, které měly velký problém s prodejem vstupenek.

Eavis přiznal, že Glastonbury má za sebou také hubená léta, kdy se potýkal s finanční krizí. Týkalo se to zejména roku 2008, kdy byl hlavní hvězdou Jay-Z.

V letošním roce byly největšími hvězdami U2, Coldplay a Beyoncé. (jaš)

Harry Potter naposledy a ve formě!

Po londýnské premiéře druhé části posledního dílu potterovské sagy Harry Potter a reliquie smrti část 2, kde se naposledy před objektiv fotoaparátu objala autorka předlohy Joanne Rowlingová s hlavními hereckými postavami s Danielem Radcliffem, Emmou Watsonovou a Rupertem Grintem, přichází Harry naposledy i k nám.

Hosté slavnostní premiéry přijdou dnes večer do Cinestaru Anděl v Praze, aby sledovali poslední velkolepou bitvu Harryho

a jeho přátel s Lordem Voldemortem. Poté si půjdou sdělovat domy na party na Petřínské terase.

Na premiéru se chystá dabérka Hermiony Anežka Pohorská a dále Leona Machálková, Eva DeCastello, Libuše Vojtková, Sandra Nováková, Eliška Kaplicky Fuchsová a další.

O dva dny později vstoupí závěrečný díl do kin, přičemž například v pražském Imaxu se projekce pro nedočkavé diváky spustí už minutu po půlnoci, která oddělí 13. od 14. července. (miš)

Profesionální fotografický laik Jordi Socías

Klára Kolářová

Pražský institut Cervantes vystavuje do 10. září zhruba 80 fotografií slavného španělského fotoreportéra Jordiho Socíase (1945). Jeho styl se stal vzorem pro několik generací reportérů.

Široce pojatá retrospektiva s názvem Maremágnum zahrnuje tvorbu z let 1973 až 2005 a zachycuje tak mimo jiné umělcův osobitý pohled na občanské nepokoje nebo panoramata měst.

Nechybí ani osobité portréty slavných osobností, mezi kterými návštěvníci rozpoznají třeba Salvadora Dalího, Penelope Cruzovou nebo Palomu Picassovou.

„Je třeba zachytit krásu, půvab-

Portrétní fotografie Penelope Cruzové od Jordiho Socíase.

Nemám na mysli fyzickou stránku, protože talent je také krása a i ty nejjednodušší věci mohou být atraktivní. Krásu je obsažena všude a jediné, co se mění, je její množství,“ cituje je v propagačních materiálech k výstavě Socíase institut Cervantes.

Umělec o sobě rád tvrdí, že s fotoaparátem vlastně neumí zacházet a jeho nejspolehlivějším expozimetrem je vlastní ruka. Těto u profesionála těžko uvěřitelné historie nahrává i to, jak se k fotografii vlastně dostal.

V sedmdesátých letech se zapojil do korespondenčního kurzu, který se mu náhodou dostal do ruky. „Koupil jsem si fotoaparát, začal jsem fotit a byl jsem zvědavý,

co z toho bude,“ popisuje lakonicky.

Pro bývalého pouličního flákače z toho byla nová živnost a spolupráce s prestižními časopisy. Přesto u žádného nezakotvil po dobu delší než dva roky.

V současnosti Socías trochu ustoupil od zachycování společenského dění a věnuje se portrétům v netypických lokacích.

„Někteří lidé z ničeho dosáhnou maxima, i když mají k dispozici jen málo prostředků ve svůj prospěch a musí se vypořádat s nejednou překážkou. Jsou to jednoduše osobnosti a Jordi Socías je jedním z nich,“ charakterizuje umělce španělský novinář Ángel S. Harquindey.

ZÍTRA VYSTOUPÍ V PRAZE AMERICKÁ SKUPINA PAPA ROACH A ZPĚVÁK JACOBY SHADDIX PRÁVU ŘEKL:

Co na srdci, to na jazyku

Šárka Hellerová

■ Loni v srpnu jste hráli na českém festivalu Sázařafest. Pamatujete na ten koncert?

Ano, bylo to u řeky, že jo? To si pamatuji velmi přesně. Byla to dobrá show.

■ Vaše nejslavnější deska Infest vyšla již před jedenácti lety. Co na ní bylo tehdy podle vás tak dobrého, že kapelu Papa Roach proslavila?

Částečně za úspěch mohlo načasování. Vydali jsme desku, která byla zvukově dost jiná než věci, které tehdy letěly. Přišli jsme s trochou té metalové rozervanosti říznuté hard rockem a hip-hopem. A myslím, že texty byly hodně výpovědní. Jsem z éry Nirvany nebo Pixies a tehdy platilo „co na srdci, to na jazyku“. Vyjadřovali jsme se natvrdo. A přesně to jsme dali té desce. Je politická, osobní, zranitelná i našťvaná a rozhněvaná. Jsem na ni

pyšný. Také na ní byla písnička Last Resort, díky které už máme navždy připsaný jeden megahit. To je sakra skvělé.

■ Vy sám považujete Infest za váš hudební vrchol?

Ne, to nemůžu takhle říct. Všechna alba jsou odrazem toho, kdo jsme, kde právě se kapela nachází, jaké má zrovna politické, spirituální a hudební naladění. Jsem hrdý na všechna.

■ Můžete prozradit, které album považujete za nejlepší na světě a proč?

To asi také nejde, protože na světě je tolik úžasných nahrávek. Já mám navíc rád opravdu pestrou směs hudby. Ale je fakt, že jedna deska mě ve své době opravdu hodně zasáhla. Je to White Light, White Heat, White Trash od Social Distortion. Pro mě je to absolutně nadčasová deska. Můžu si ji pustit kdykoli a vždy se s ní znovu ztotožním. Ty písničky jsou

Foto Universal Music

agresivní, vášnivě, emocionální. Mike Ness je jeden z mých nejoblíbenějších textařů a tohle je jeho vrchol.

■ Loni vyšlo vaše album Time For Annihilation s několika písněmi v koncertních verzích. Kterou z nich máte vy osobně nejraději v koncertní verzi a proč?

Bude to znít chabě, ale já je hraji rád všechny. Má to svůj důvod. Když jsme je psali, soustředili jsme se na to, aby zněly dobře naživo. Píseň má pak trochu jinou energii. Je taková víc epická, s rockovějším zvukem. Třeba One Track Mind má dobrý tah, lidi na ni skáčou a to miluji. Jiná písnička zase ukazuje klasické Papa Roach a další je zase taková zranitelná. Dohromady nás skladby představí ze všech stran.

Papa Roach vystoupí zítra v pražském Lucerna Music Baru. Jacoby Shaddix druhý zprava.